

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΤΟΠ-ΧΑΝΑ

Ἄριθ. 163 τοῦ 1907

Εισηγητής Ν. Γιαμαλάκης

Τρίτος μὴ παραστάς πρωτοδίκως, δὲν ἔχει δικαίωμα αὐτοτελοῦς ἐφέσεως, ἀλλὰ μόνον παραστάσεως εἰς τήν ἔφεσιν ἐνὸς τῶν κυρίων διαδίκων, μὲ δικαίωμα δὲ νέας αἰτήσεως εἰάν ἡδύνατο νὰ ἀνακόψῃ τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐφέσεως ταύτης ἐκκαλεῖται ἡ ὑπ' ἀριθμ. 273 τῆς 12 Μαρτίου 1907 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς ὁποίας, ὡς ὁμολογεῖ ὁ ἐκκαλῶν καὶ ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ἀποφάσεως, δὲν ἦτο διὰ δικὸς οὗτος, ἰσχυρίζεται ὅμως ὅτι δικαιούται νὰ τὴν ἐκκαλέσῃ καὶ νὰ ζητήσῃ ν' ἀκυρωθῇ, διότι προσβάλλονται τὰ δικαιώματά του ὡς ὑπερθεματιστοῦ· ἀλλὰ κατὰ τὴν σαφῆ ἔννοιαν τοῦ ἀρθροῦ 579 τῆς Πολ. Δικονομίας, οἱ τρίτοι τότε μόνον δύνανται νὰ παρασταθῶσιν ἐν τῇ ἐκκλητῷ δίκῃ, ὅταν ἐξεκάλεσεν εἰς τῶν κυρίων διαδίκων, εἰς τὴν ἔφεσιν τοῦ ὁποίου προστίθενται μὲ δικαίωμα νέας αἰτήσεως, εἰάν δύνανται ν' ἀνακόψωσι τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως δὲν δικάζεται ἔφεσις τινος τῶν κυρίων διαδίκων τῆς ἐκκαλουμένης

ἀποφάσεως, ἐπομένως ὁ τρίτος δὲν ἔχει πρᾶστασιν ἐν τῇ ἐκκλητῷ δίκῃ.

Ἄριθ. 166 τοῦ 1907

Νικόλαος Γιαμαλάκης εισηγητής

Ἡ μὴ κατάθεσις προτάσεων ὑπὸ διαδίκου ἐπιφυλαχθέντος νὰ καταθέσῃ τοιαύτας ἰσοδυναμεῖ ἐρημοδικία.

Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου Ἀλῆ Σκαμπετεδάκη περὶ ἀπορρίψεως τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, ὁ ἐκκαλῶν Σαλήχ Χατζημυσταφάκης παραστάς κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην καὶ μηδεμίαν ἔνστασιν ἢ ἀπάντησιν κατὰ τῆς ἀγωγῆς προβάλλων, θεωρεῖται ὁμολογῶσα αὐτὴν, εἶναι ἀβάσιμος, διότι καθὼς καὶ αὐτός ὁ ἐνιστάμενος ὁμολογεῖ, καὶ ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς πρωτοδίκου δίκης καὶ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως δείκνυται, ὁ ἐκκαλῶν περὶ τὴν καὶ διώρισε πληρεξούσιον, οὗτος δὲ ἐπελάχθη νὰ καταθέσῃ προτάσεις ἐντὸς ὠρισμένης προθεσμίας, ἃς δὲν κατέθεσε, τοῦτο ὅμως θεωρεῖται κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην ὡς ἐρημοδικία καὶ οὐχὶ ὡς ὁμολογία τῆς ἀγωγῆς, ἐπομένως εἶναι ἀπορριπτέα ἡ ἔνστασις.

Ἄριθ. 173 τοῦ 1907

Νικόλαος Γιαμαλάκης εισηγητής

Ἐπί ματαιώσεως ἐργολαβίας ὑπαιτιότητος τοῦ Δημοσίου, τούτο ὀφείλει μόνον τὰς ἐν ἔδαφ. δ' τοῦ ἄρθρ. 47 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 356 Νόμου ἀποζημιώσεως.

Ἐπειδὴ ὡς δεῖκνυται ἐκ τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐνζυγοντος, οὗτος ζητεῖ τὴν διόλυσιν τῆς ἐργολαβίας πρὸς κατασκευὴν στήρακος ἐν τῇ πεδιάδι Λακκωνίων ἐπὶ τῷ λόγῳ διὰ προήλθεν ἢ συμφωνηθεῖσα τετραμηνος προθεσμία χωρὶς νὰ ἐκτελέσῃ τὸ Δημόσιον τὰ ἄπερ ἀέλαθεν νὰ ἐκτελέσῃ ἔργα, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν ἠδύνατο οὗτος νὰ ποιήσῃται ἐντῆς τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἰδικῶν του, βασίξει ἐπομένως τὴν ἀγωγὴν του ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ τρίτου ἔδαφίου τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 356 Νόμου, μὴ ὑπαρχούσης καὶ ἄλλης διατάξεως ἐν τῷ αὐτῷ νόμῳ ἐφαρμοσούσης ἐπὶ τῆς προκειμένης διαφορᾶς. Ἄλλ' ἐν τῷ τετάρτῳ ἔδαφίῳ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ὀρίζονται ἀκριβῶς αἱ ἀποζημιώσεις ἃς ὀφείλει τὸ ὑπερήμερον Δημόσιον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐπειδὴ δὲ εἶναι διατάξεις ἐιδικαὶ ὑπερισχύουσαι τῶν γενικῶν, δὲν δύναται τὸ Δημόσιον νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώσῃ ἄλλας ἀποζημιώσεις, ἐκτός ἐκείνων τὰς ὁποίας ὁ νόμος ὁ γνωστός καὶ εἰς τὸν ἐργολάβον ἐπιβάλλει εἰς αὐτό. Νόμῳ ἀστήρικτος ἐπομένως εἶναι ἡ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὸ κοινὸν τῶν 2000 δραχμῶν διὰ κέρδος διαφυγὸν καὶ κολῶς ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπορριπτέον δὲ τὸ σχετικὸν παράπονον.

Ἄριθ. 173 τοῦ 1907

Εισηγητής Μᾶρκος Δημητρακάκης

Ἀναβλητικὴ ἔνστασις ἐκκρεμοδικίας μὴ προταθεῖσα προφορικῶς κατὰ τὴν συζήτησιν ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ἡ λόγῳ ἐκκρεμοδικίας ἔνστασις τοῦ ἐφείσεοντος ἀναβολῆς τῆς συζή-

τήσεως τῆς ὑποθέσεως εἶναι ἀπορριπτέα διότι αὕτη καὶ ἀληθῆς ὑποτιθεμένη εἶναι ἀπαράδεκτο, κατὰ τὴν ἀντένστασιν τοῦ ἐφεσβλήτου, καθόσον αὕτη δὲν προτάθη καὶ προφορικῶς κατὰ τὴν συζήτησιν (ἄρθρον 488 Πολ. Δικονομίας.)

Ἄριθ. 176 τοῦ 1907

Εισηγητής Θ Θεοδωρόπουλος

Δὲν ὑφίσταται ἀνανέωσις ἐνοχῆς δι' ἀντιδόσεως ἐφ' ὅσον, αὔσης ἀκύρου τῆς ὑπὸ τοῦ τρίτου ἀναδοχῆς τῆς ὑποχρεώσεως, δὲν ἀπηλλάγη ταύτης ὁ ἀρχικὸς ὀφειλέτης.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 789 (1893) συμβολαίου τοῦ συμβολαίουγράφου Χανίων Ι Γιάνναρη δὲν προκύπτει σαφῶς ὅτι δι' ἀντιδόσεως ἐπῆλθεν ἀνανέωσις μεταξὺ τῶν δι' αὐτοῦ συναλλαχθέντων ἀντικαταστάσεως τῆς ἐνοχῆς τῆς καταρτίσεως μεταξὺ τῆς ἐπαρχίας Ἀποκορώνου καὶ τῶν ἐναγοσῶν διὰ νέας συναρθεῖσης πλέον μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Ἐπαρχίας, καθ' ἣν τὸ μὲν πρῶτον διὰ τοῦ παρασταθέντος ὡς ἀντιπροσώπου του, Διοικητοῦ Σφακίου Μιχ. Παπαδάκη, ἀέλαθεν ἀποκλειστικῶς νὰ πληρώσῃ πρὸς τὰς ἐναγούσας τὸ παρ' αὐτῶν αἰτούμενον ἤδη τίμημα ἢ δ' Ἐπαρχία ἀπηλλάγη πάσης ὑποχρεώσεως ἀπέναντι αὐτῶν, συνάγεται δὲ μᾶλλον κατὰ τὴν κρατήσαντα γνώμην ὡς πρὸς τὴν ἐρρημίαν τῆς συμβάσεως, ὅτι διτηρηθείσης τῆς ταυτότητος τῆς ἐνοχῆς καὶ πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν τῶν πιστωτῶν νέας ὀφειλέτης προσετέθη, τὸ Δημόσιον, εἰς τὸν ἀρχικὸν τοιοῦτον, τὴν Ἐπαρχίαν Ἀποκορώνου, ἀναλαθὼν καὶ οὗτος τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος χωρὶς ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποχρεώσεως ἢ ἢ Ἐπαρχία ὅθεν ὁρθῶς ἀπερρίφθη ἡ ἔνστασις τῆς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὅτι δὲν νομιμοποιεῖται κατ' αὐτῆς ἡ ἀγωγὴ, καὶ ἀβάσιμον τὸ περὶ τοῦ ἐ-

μαντίου παράπονον· ἀλλὰ καὶ ἂν ἤθελε γίνῃ δεκτόν, ὡς ἡ μειοψηφία ἐρμηνεύουσα τὴν σύμβασιν δέχεται, ὅτι δι' αὐτῆς ἀπηλλάγη πάσης ὑποχρεώσεως ἡ Ἐπαρχία καὶ ἀνέλαβεν αὐτὴν μόνον τὸ Δημόσιον, ὁρθῶς καὶ πάλιν κατ' ὁμόφωνον γνώμην τοῦ Δικαστηρίου ἀπερρίφθη ἡ τῆς ἐναγομένης ἔνστασις, καθόσον ἡ ἀναδοχὴ τῆς ὑποχρεώσεως τῆς Ἐπαρχίας ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ συνεπῶς τῆς πρώτης παρὰ τῶν ἐναγουσῶν ἐγένετο ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν καὶ τὸν αὐτόνοητον ὅρον τοῦ νομίμου καὶ ἐγκύρου τῆς ἀναδοχῆς. Ἀφοῦ ἄμως αὕτη διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκληλουμένη λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, ἄκυρος καὶ ἀνίσχυρος ἐστίν, ἔπεται ὅτι παραμένει ἰσχυρὰ ἡ τῆς Ἐπαρχίας ὑποχρεώσις πρὸς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος. Τὴν λύσιν δὲ ταύτην καὶ ὁ Τουρκικὸς Ἀστικὸς Κώδιξ καθιεροῖ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου κατηρτίσθη ἡ σύμβασις καὶ αἱ γενικαί. Ἀρχαί τοῦ Ρωμ. Δικαίου ὑποστηρίζουσι, αἵτινες λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐπὶ τῶν ἀναφουρένων ζητημάτων τῆς ἀντιδόσεως δι' ἑκτάξιν· γενομένης, δι' ὅσα ἐξ αὐτῶν τὸ Ρωμ. Δίκαιον εἰδικῶς δὲν προέβλεψε, τὸσφ δὲ μᾶλλον ἐν προκειμένῳ δικαίαια καὶ εὐλογος ἡ λύσις αὕτη ἐστὶ, καθόσον ἐν ἐναντία περιπτώσει ἤθελεν ἐπέλθει τὸ ἄτοπον νὰ μὴ δύναται αἱ ἐνάγουσαι νὰ λάθωσι τὸ τίμημα τοῦ πωληθέντος κτήματος, ἀφοῦ ἀπὸ μὲν τὸ δημόσιον δὲν δύναται νὰ τὸ ἐπιδιώξωσι λόγῳ τοῦ ἀκύρου τῆς ἀναδοχῆς, ἀπὸ δὲ τὴν Ἐπαρχίαν (τὴν καρπούμενην ἐν τούτοις καὶ κατέχοσαν ἕκτοτε τὸ ἀγορασθὲν) ἐπίσης δὲν θὰ δύναται νὰ τὸ ἀπαιτήσωσιν ἕνεκα τῆς καταρτηθείσης ἐνοχῆς καὶ τῆς ἀκύρου ἀναδοχῆς τοῦ δημοσίου· ἐν ᾧ δὲ οὕτω ἡ Ἐπαρχία θεωρεῖται ὑπόχρεως εἰς πληρωμὴν τιμήματος κτήματος· παρ' αὐτῆς ἀγορασθέντος καὶ ἕκτοτε ὡς εἰρητικὸν κατεχομένου καὶ καρ-

πούμενου, ἐξ ἄλλου οὐδὲν ζημιούται καθόσον δύναται νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ ἐπιδιώξῃ τὴν νόμιμον τυχόν ἀπαιτήσιν, ἣν ἔχει κατ' αὐτοῦ καὶ ἀντὶ τῆς ὁποίας ἀνεδέχθη τοῦτο τὴν πληρωμὴν τοῦ τιμήματος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 789 συμβολαίου ἰδίᾳ δὲ τῶν ἐν αὐτῷ δηλώσεων, ὅτι αἱ ἐνάγουσαι ἐπώλησαν, μετεβίβασαν καὶ παρέδωκαν πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ἐπαρχίας Ἀποκορώνου τὸ Μετόχιον Δράμια ἀνεκδοιάστως προκύπτει καὶ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὅτι μεταξὺ τῶν πωλητῶν καὶ ἀγοραστῶν δὲν κατηρτίσθη προσύμφωνον μελλούσης πωλήσεως, ἀλλ' ὀριστικῆ καὶ πλήρης ἀγοραπωλησίας σύμβασις, ἐπιφυλαχθέντων μόνον τῶν συναλλαχθέντων νὰ προβῶσιν εἰς τὴν σύνταξιν φεραγατίου, ἀπραιτήτου κατὰ τὸν τότε ἰσχύοντα νόμον προκειμένου περὶ ἐγκύρου μετεβίβασεως, τῆς κυριότητος, βακουφικῶν κτημάτων, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὁποίων ὑπέγετο καὶ τὸ πωληθὲν, ἀφοῦ ὁμοῦ, διὰ τοῦ άρθρου 19 τοῦ Εἰσχωγωγικοῦ Νόμου ἐθεωρήθησαν καὶ ἀνεκηρύχθησαν ἀναδρομικῶς ἔγκυροι μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων αἱ πρὸ τοῦ Συντάγματος διὰ συμβολαιογραφικοῦ μόνον ἐγ ράφου καὶ ἄνευ φεραγατίου πωλήσεις, βακουφικῶν κτημάτων, ἔπεται ὅτι καὶ ἡ περὶ ἧς πρόκειται ἰσχυρὰ καὶ ἔγκυρος ἐστίν, καὶ ματαίᾳ δὲ καὶ ἄσκοπος πλέον ἀποβαίνει καὶ ἡ τοῦ φεραγατίου σύνταξις, δικαιομένων τῶν πωλητῶν νὰ ἐγείρωσιν ἀγωγὴν ἐκ τοῦ συμβολαίου τῆς πωλήσεως περὶ τοῦ τιμήματος κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, ἥτοι τῆς Ἐπαρχίας Ἀποκορώνου, οὐδὲ δύναται αὕτη ν' ἀρνηθῇ τὴν καταβολὴν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι κατὰ τὰ διὰ τοῦ πωλητηρίου συμφωνηθέντα, ὑπεχρεούτο εἰς αὐτὴν ἅμα ὡς ἤθελε συνταχθῆ τὸ φεραγάσιον, ἀφοῦ τοῦτο κατὰ τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα περι-

τεύσει πλέον. Ἡ ἐναντία ἐκδοχὴ ἤθελεν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ κερποῦται μὲν ἡ Ἐπαρχία Ἀποκορώνου τὸ ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς πωλήσεως παραδοθὲν κτῆμα, νὰ στερεῖται δὲ τοῦ τιμήματος ὁ πωλητής, ἐφ' ὅσον οἱ κληθέντες ἄλλως παρ' αὐτοῦ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐπαρχίας δὲν προσέερχοντι πρὸς σύνταξιν φεραγατίου, στερούμενος συνάμη καὶ τῶν τόκων τοῦ τιμήματος ὡς μὴ υποχρεουμένης, κατὰ τὸ συμβόλαιον τῆς πωλήσεως, τῆς Ἐπαρχίας εἰς πληρωμὴν τοιούτων πρὸ τῆς συντάξεως τοῦ φεραγατίου.

Ἄριθ. 177 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος.

Καταργηθέντος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 156 Τελ. Νόμου διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 313 νεωτέρου, ἔδει οἱ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ διορισθέντες τελῶναι νὰ ἀναδιορισθῶσι συμφώνως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 255 τοῦ 1901 ἐκτελεστικῷ Διατάγματι ὅπως ἀποκτήσῃσι μονιμότητα. — Πارانόμος διορισμὸς εἰς δημόσιον ἀξίωμα δὲν τίκει δικαίωμα ἀποζημιώσεως ὑπὲρ τοῦ νομίμως παυθέντος ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀξιώματος.

Ἐπειδὴ ὁρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπερρίσθη, ὡς μὴ βάσιμος ἡ ἀπὸ 10 Μαΐου 1905 ἀγωγή τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος διὰ τε τοὺς ἐν ταῖς 1, 2, 3, 4, καὶ 6 σκέψεσιν αὐτῆς, ἐκτιθεμένους ὀρθοῦς καὶ νομίμους λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, καὶ πρὸς τούτοις διότι δὲν ἦτο μὲν προσωρινὸς ὁ τελωνειακὸς νόμος 156 τοῦ 1900, λόγῳ τοῦ ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 111 τοῦ συντάγματος τοῦ 1899 καὶ τὸ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ διετέλεσθη διαστήμα πᾶσα ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἀνατίθεται εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ὅστις κλπ. θέλει καταρτῆσαι καὶ θέσει εἰς ἐφαρμογὴν διὰ προσωρινῶν διαταγμάτων πάντας τοὺς ἀναγκαίους δικαστικούς, οικονομικούς κλπ. νόμους, διότι ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ αὐτῷ διαλαμβανομένη φράσις διὰ προσωρινῶν διαταγμά-

των προφανῶς ἀναφέρεται εἰς τὴν προσωρινότητά τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας τοῦ Ἡγεμόνος, καὶ οὐχὶ τῶν παρ' αὐτοῦ καταρτισθέντων νόμων, οἵτινες καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἀπὸ 31 Αὐγούστου 1901, πρὸς τοὺς Συμβούλους αὐτοῦ γενομένην ἀνακοινώσιν τοῦ Ἡγεμόνος Γεωργίου, θὰ ἐξακολουθῶσιν ἰσχύοντες μέχρι τῆς καταργήσεως ἢ τροποποιήσεως ἢ ἄλλης μεταβολῆς αὐτῶν δι' ἄλλων νόμων συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 37 καὶ 38 τοῦ Συντάγματος ὑπὸ τῶν δύο ὁμοῦ παραγόντων τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, ἧτοι Βουλῆς καὶ Ἡγεμόνος καταρτιζομένης, ἀλλ' ἀφοῦ διὰ τοῦ ἄρθρου 192 τοῦ νέου τελωνειακοῦ Νόμου 413 τῆς 10 Αὐγούστου 1901 ρητῶς καθρηγῆθη ὁ προγενέστερος νόμος 156, διὰ δὲ τῆς ρητῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 178 τοῦ ἰδίου νόμου 413 ἀνετίθη ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν, ὁ δὲ Ἡγεμονικῷ Διατάγματι κανονισμὸς τῶν περὶ προσόντων, διαγωνισμοῦ καὶ προαγωγῆς τῶν τελωνειακῶν ὑπαλλήλων, μεταξὺ δὲ τῶν προσόντων, τὰ ὅποια ὠρίσθησαν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 255 τῆς 14 Ν)βρίου 1901 Ἡγεμονικῷ Διατάγματι ἀναφέρονται ἐν ἄρθρῳ 15 αὐτοῦ, ὀρίζοντι ὅτι οἱ στερούμενοι τῶν ἐκατὰ τὸ παρὸν διάταγμα προσόντων, ἀλλὰ «διατελοῦντες πρὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ κεί τὴν τελωνειακὴν κλπ. ὑπηρεσίαν, ἀπαλλασσόμενοι τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τῶν ἐξετάσεων διορίζονται εἰς ἃς κατέχουσι θέσεις κλπ.» καὶ ἡ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ 255 Διατάγματι ὑπαρξίς εἰς τὴν τελωνειακὴν ὑπηρεσίαν ὑπαλλήλων καὶ ὁ διορισμὸς αὐτῶν εἰς ἃς κατέχουσι θέσεις, θεωρούμενοι καὶ οὗτοι ὡς προσὸν ἀπραιήτητον διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ δικαίωματος μονιμότητος ἐν τῇ τελωνειακῇ ὑπηρεσίᾳ, δὲν ἰσχυρίζεται δ' ἐν προκειμένῳ ὁ νῦν ἐκκαλῶν, ὅτι μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ νέου τελωνειακοῦ νόμου 413, ρητὴν, ὡς ἄνω ἐρρήθη, κατάργησιν τοῦ προγενεστέρου νόμου 156 ἐξεδόθη Διάταγμα τοιούτου ἀναδιορισμοῦ αὐτοῦ, οὔτε δύναται

τὸ παράπαν νὰ συναχθῆ ἕκ τῶν ἐν αὐτῷ τῷ ἄρθρῳ 15 τοῦ προμνησθέντος κινονιστικοῦ ὑπ' ἀριθ. 255 Διατάγματος διαλαμβανόμενων λέξεων «διορίζονται εἰς ἅς κατέχουσι θέσεις» ὅτι θεωρήθησαν αὐτοδικαίως καὶ συλλήβδην ἀναδιορισθέντες δυνάμει αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ Διατάγματος πάντες οἱ τελωνειακοὶ ὑπάλληλοι οἱ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ, ἐν τῇ τελωνειακῇ ὑπηρεσίᾳ διατελοῦντες, καὶ συνεπῶς καὶ αὐτὸς ὁ νῦν ἐκκαλῶν, ὡς διατείνεται οὗτος μὴ βασιμῶς, διότι τοιαύτη ἔννοια δὲν δύναται νὰ δοθῆ εἰς τὰς λέξεις «διορίζονται εἰς ἅς κατέχουσι θέσεις» ἐκ τῶν ὁποίων, συνδυαζομένων μάλιστα καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον 169 τοῦ νόμου 413 καὶ ὁ οἱ ὑπάλληλοι τῶν τελωνείων διορίζονται δι' Ἡγεμονικοῦ Διατάγματος τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν Συμβούλου, συνάγεται τὸ ἐναντίον, ἦτοι ὅτι ἀπαιτεῖται νέος διορισμὸς τῶν διατελούντων εἰς τὴν τελωνειακὴν ὑπηρεσίαν, ὅπως ἀποκτησῶσιν οὗτοι δικαίωμα μονιμότητος, οὔτε ἢ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμ. 413, καὶ τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθέντος Ἡγεμονικοῦ Διατάγματος ἐξακολούθησι καὶ παραμονή τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος ἐν τῇ τελωνειακῇ ὑπηρεσίᾳ, ἢ ἢ ἐκ Χανίων εἰς Ἡράκλειον μετάθεσις αὐτοῦ, γενομένη διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 394 τῆς 14 Ἰανουαρίου 1903 Ἡγεμονικοῦ Διατάγματος, ἣτις θεωρεῖται ἐξακολούθησις τοῦ πρώτου διορισμοῦ αὐτοῦ καὶ οὐχὶ νέος διορισμὸς, δι' ὃν, καθ' ἃ ἂν ἐρρήθη, ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ προμνησθέν ἄρθρον 169 τοῦ νόμου 413 εἰδικόν Διατάγμα, ἐκδιδόμενον τῇ προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν Συμβούλου, δύνανται ν' ἀναπληρώσωσι τὴν ἄλλειψιν νέου Διατάγματος διορισμοῦ τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος, ἢ νὰ ἐξομοιωθῶσι πρὸς τοιοῦτον διορισμὸν, ὃν ρητῶς ἀπήτησεν ὁ νομοθέτης διὰ τοῦ νόμου 413 καὶ τοῦ Διατάγματος 255, σκοπῶν νὰ δώσῃ τὸ δικαίωμα εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν, νὰ ἐκλέξῃ ἐκ τῶν ἐν τῇ Τελωνειακῇ ὑπηρεσίᾳ διατελούντων ὑ-

παλλήλων τοὺς ἱκανοτέρους, ἐπομένως ἡ δύνατο ὁ νῦν ἐκκαλῶν ν' ἀπολυθῆ ἄνευ τῆς ὑπάρξεως τινὸς τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρ. 189 τοῦ νόμου 156 καὶ ἄρθρ. 176 τοῦ νόμου 413 καὶ τῆς τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρου 190 τοῦ παλαιοῦ νόμου 156 καὶ 177 τοῦ νέου νόμου 413 ὡς μὴ ἀναδιορισθεῖς μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ νέου τελωνειακοῦ νόμου 413, καὶ συνεπῶς μὴ ἔχων κεκτημένον δικαίωμα μονιμότητος ἐκ τοῦ πρώτου διορισμοῦ αὐτοῦ κατ' ἀκολουθίαν πάντες οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος οἱ ἐπὶ τῶν ἀντιθέτων προϋποθέσεων ἐρειδόμενοι, καὶ τὰ σχετικὰ πράγματα αὐτοῦ στεροῦνται βασιμότητος. Καίτοι κατὰ τὴν ἡσσοῖα τοῦ Δικαστηρίου γνώμην ἀποῦ ἐν τῷ προμνησθέντι νόμῳ 413 ἐπαναλαμβάνονται τὰς αὐτὰς διατάξεις τοῦ κηταργηθέντος τελωνειακοῦ Νόμου 156, ὅσον ἀφορᾷ τὰς περιπτώσεις καὶ τὰς διατυπώσεις τῆς παύσεως τῶν τελωνειακῶν ὑπαλλήλων, δὲν ὑπάρχει ρητὴ διάταξις ὀρίζουσι ὅτι ἅμα τῇ δημοσιεύσει αὐτῶ θεωροῦνται αὐτοδικαίως πεποιημένοι ἅπαντες οἱ ἐν τῇ τελωνειακῇ ὑπηρεσίᾳ, διατελοῦντες τελωνειακοὶ ὑπάλληλοι καὶ ἀποῦ ὁ νῦν ἐκκαλῶν εἶχε νομίμως διορισθῆ διὰ Διατάγματος τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Συμβούλου δυνάμει τοῦ ἄρθρου 179 τοῦ 156 Νόμου, δὲν ἀπήτησε δὲ ὁ νεώτερος Νόμος 413 τὸν ἀναδιορισμὸν τῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ διατελούντων τελωνειακῶν ὑπαλλήλων, εἶχεν οὗτος κεκτημένον δικαίωμα μονιμότητος καὶ μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ νέου τελωνειακοῦ Νόμου 413 ὡς διατηρηθεῖς σιωπηρῶς ἐν τῇ θέσει, ἢν κατεῖχε, καθ' ὅσον μάλιστα ἐν τῇ κατ' ἐντολὴν τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, θεσίᾳ διατάξει τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 255 Ἡγεμ. Διατάγματος, ὡς προσὸν, ἄνευ διαγωνισμοῦ, καὶ ἐξετάσεων, ἀνεγράφη καὶ τὸ νὰ διατελῇ τις πρὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ (τοῦ Διατάγα-

τος) ἐν τῇ τελωνειακῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ ἀπῆρτησε μὲν τὸ Διάταγμα τοῦτο νέον διορισμὸν διὰ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 15 τοῦ διατάγματος διαλαμβανόμενων φράσεων «διορίζονται εἰς α' κατέχουσι θέσεις» ἀλλ' ὁ νέος διορισμὸς δὲν δύναται ποτὲ νὰ θεωρηθῆ ὡς προσὸν διὰ τοὺς διατελοῦντας ἐν τῇ τελωνειακῇ ὑπηρεσίᾳ, ἐπομένῳ οὐδὲν ἔχει κῦρος ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τὸ ἄρθρον 15 τοῦ Διατάγματος, ὡς τεθέν καθ' ὑπερβολὴν τῶν ὁρίων τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου 178 τοῦ νόμου 413, δοθείσης τῇ ἐκτελεστικῇ ἐξουσίᾳ ἐντολῆς, ἥτις εἶδει νὰ περιορισθῆ μόνον ἐντὸς αὐτῶν, ἥτοι εἰς τὸν κανονισμὸν τῶν προσόντων, τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τῆς προαγωγῆς τῶν τελωνειακῶν ὑπαλλήλων, μὴ χορηγηθείσης αὐτῇ καὶ τῆς ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου ἐντολῆς ἥτοι τοῦ ν' ἀπαιτήσεως διὰ τοὺς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ διατελοῦντας τελωνειακοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἀναδιορισμὸν, ὃν δὲν ἀπαιτεῖ, ὡς εἴρηται ὁ νόμος 413 ἐπομένων ὁ νῦν ἐκκαλῶν, ἔχων δικαίωμα μονιμότητος κεκτημένον δυνάμει τοῦ νόμου 146 καὶ τοῦ διὰ τοῦ Διατάγματος ὑπ' ἀριθ. 100 τῆς πρώτης Αὐγούστου 1900 διορισμοῦ του, ὡς τελῶνου Χανίων, δὲν ἠδύνοντο ν' ἀπολυθῆ τῆς θέσεως τοῦ τελῶνου εἰς ἣν διετέλει κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου 413, ἀρῶν τοῦτο καὶ μόνον ἐθεωρήθη ὡς προσὸν, καὶ δὲν συνέτρεχε οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τῶν ἄρθρων 189 τοῦ νόμου 156 καὶ 176 τοῦ 413 καὶ ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 190 τοῦ νόμου 156 καὶ 177 τοῦ 413 διὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν τελωνειακῶν ὑπαλλήλων ἀπαιτουμένων διατυπώσεων.

Ἐπειδὴ ὁ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἰσχυρισμὸς ὅτι εἶχεν οὗτος κεκτημένον δικαίωμα μονιμότητος κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 255 Διατάγματος, ὀρίζοντος ὅτι ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσίευσως αὐτοῦ οἱ Τελῶνας α'

καὶ β' τάξεως ἀφείλουσι νὰ ὑποβάλωσι μετὰ ἠτιολογημένης ἐκθέσεως προτάσεις περὶ πύσεως τῶν τελωνειακῶν ὑπαλλήλων, δι' οὓς ὑπάρχει τυχὸν μία τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 176 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 413 Νόμου ὀριζομένων περιπτώσεων, ὅπως ἐνεργουμένων τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 177 ὀριζομένων ἐπιδιωχθῆ ἢ ἀπόλυσις αὐτῶν δὲν εἶναι βίαιος, διότι δὲν συνάγεται ἐκ τῆς διατάξεως τούτης τοῦ ἄρθρου 16 ὅτι καὶ δι' αὐτοῦ τοὺς προϊσταμένους Τελῶνας α' καὶ β' τάξεως ἀπαιτεῖται ἡ ὑπαρξίς μιᾶς τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθ. 176 τοῦ Νόμ. 413 καὶ ἡ τήρησις τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 177 ὀριζομένων διατυπώσεων ὅπως ἐπιδιωχθῆ ἢ ἀπόλυσις αὐτῶν ἀλλὰ συναντικίον καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς περιοριστικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 255 Διατάγματος, ἀπαιτοῦντο μόνον διὰ τοῦ κατωτέρου τελωνειακοῦ ὑπαλλήλου τὴν ὑπαρξίν μ α; τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 176 ἐκθέσεις καὶ προτάσεις τῶν προϊσταμένων αὐτῶν περὶ πύσεως, ἐνισχύεται κατὰ τὸ ἐξ ἀντιδικστολῆς ἐπιχειρήμα ἡ ἄνω ἐκτεθεῖσα ἐκδοχῆ, ἥτοι ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τοὺς τελῶνας α' καὶ β' τάξεως ὅπως ἐπιδιωχθῆ ἢ ἀπόλυσις αὐτῶν, ἡ ὑπαρξίς μιᾶς τῶν περιπτώσεων τοῦ ἄρθρου 176 καὶ ἡ τήρησις τῶν διατυπώσεων τοῦ ἄρθρου 177 τοῦ νόμου 413, ὅτι οὐτέστι δὲν καθιερώθη διὰ τοὺς προϊσταμένους τῆς τελωνειακῆς ὑπηρεσίας ἡ μονιμότης, ἥτις κατ' ἐξίμωσιν καθιερώθη διὰ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ διατάγματος 255 διὰ τοὺς κατωτέρου τελωνειακοῦ ὑπαλλήλου τοῦ πρὸ τῆς δημοσίευσως αὐτοῦ ἐν τῇ τελωνειακῇ ὑπηρεσίᾳ διατελοῦντας.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἡ ἀπόλυσις αὐτοῦ εἶνε κεραινομος, διότι ἀπολυθεὶς οὗτος ἀντικατεστάθη παρ' ἄλλου προσώπου ἄνευ δικωνισμού κατὰ κριθῆσιν τοῦ ἄρθρου 21

του υπ' αριθ. 405 Διατάγματος της 23 Ιανουαρίου 1903 όρίζοντας ότι οι ήδη διατελούσες εν τῇ τελωνειακῇ υπηρεσίᾳ υπάλληλοι θέλουσι διατηρεῖταις θέσεις αὐτῶν καὶ ἐγκαταλείπει ἐκπληροῦντες τὰ καθήκοντα των μέχρι τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διὰ τοῦ παρόντος Διατάγματος διατασσομένων καὶ ὅτι ἐπομένως ἢ ἔπρεπε νὰ διορισθῇ αὐτοὶ (ὁ ἐκκαλῶν) εἰς τὴν κατεῖχε θέσιν, ἢ νὰ διατηρηθῇ εἰς αὐτὴν μέχρι οὗ γίνῃ ἀντικατάστασις αὐτοῦ διὰ διαγωνισμού, ὅπερ ἐν προκειμένῳ δὲν ἐγένετο, στερεῖται νομικῆς ὑποστάσεως, διότι καὶ ἀληθὲς ἂν ὑποθεθῇ, ὅτι ἐγένετο ἡ ἀντικατάστασις τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος παρ' ἄλλου προσώπου ἄνευ διαγωνισμού, δὲν ἠδύνατο εἶς αὐτῆς ὁ ἐκκαλῶν ν' ἀποκτήτῃ δικαίωμα διατηρήσεως αὐτοῦ ἐν τῇ τελωνειακῇ υπηρεσίᾳ καὶ θεωρηθῇ παράνομος ἢ ἀπόλυσις αὐτοῦ, μόνον δὲ λόγον εὐθύνης τοῦ ἄνευ διαγωνισμού διορίσαντος τὸν ἀντικαταστάτην αὐτοῦ Συμβούλου δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἡ τοιαύτη ἀντικατάστασις.

Ἄριθμ. 188 τοῦ 1907.

Εἰσηγητῆς Θ. Θεοδωρόπουλος.

Τὸ ὑπό τινος τῶν κληρονόμων κατεχόμενον λόγω κληρονομικῆς μοίρας, παραχωρηθὲν ζῶντος τοῦ κληρονομούμενου πρὸς ἐξόφλησιν αὐτῆς, ἀποδίδεται τοῖς κληρονόμοις ἀτόκως κατὰ τὴν ἀναλογούσαν ἐκάστῳ μοίραν, ὡς ἄνευ αἰτίας κατεχόμενον, εἰς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κληρονομούμενου ὁ κατέχων ἀναγνωρισθεὶς κληρονόμος μετέσχε τῆς διανομῆς τῆς κληρονομίας.

Ἐπειδὴ ὁ τῆς ἐκκαλοῦσῆς ἰσχυρισμὸς ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδοσιν τοῦ αἰτουμένου χρηματικοῦ ποσού, ὡς προσερχομένου ἐκ δωρεᾶς τοῦ πατρὸς τῆς, ἀπηλλαγμένης κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον, ὅπερ ρυθμίζει τὴν ἐπιδίκον σχέσιν, συνεισφορᾶς κατὰ τὴν διανομὴν τῆς κληρονομίας καὶ προσκυρομένης τῷ δωρεοδόχῳ

κατιόντι ὡς ἐξαιρετον, νομίμως ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὡς ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέον τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον ἔστι, καθόσον ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τοῦ υπ' αριθ. 867 ἐ. ἔ. δημοσίου ἐγγράφου συνταχθέντος ἐνώπιον τοῦ ἐν Τυφλίδι Γενικοῦ Προξένου τῆς Τουρκίας αὐτῆ (ἡ ἐκκαλοῦσα) ἐδῆλωσεν ὅτι τὸ ἔλαβε παρὶ τοῦ πατρὸς τῆς, ζῶντος, ἔτι κατὰ τὸν γόγον τῆς δηλώσεως, οὐχὶ ὡς δωρεᾶν ἀλλ' ὡς κληρονομικὴν τῆς μοίρας, παρατηρηθεῖσα πάσης κληρονομικῆς ἀξιώσεώς τῆς ἐπὶ τῆς ἐγκαταλειφθεσμένης κινητῆς ἢ ἀκινήτου περιουσίας του, τὴν δηλώσιν τῆς δὲ τχύτην δὲν προσέβαλεν ὡς εἰκονικὴν, ἵνα ἐξακριβωθῇ κατόπιν ἀποδείξεων, ἂν ὄντως εἶναι τοιαύτη καὶ πρᾶγματι ὑπολανθάνῃ δωρεᾶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς γενομένη, συντρέχῃ δ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νόμιμος περίπτωσις συνεισφορᾶς ἢ μὴ τῆς δωρεᾶς, ἀφ' οὗ δὲ αὕτη, ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται καὶ ὡς ἀποδεικνύεται ἄλλως, ἐκ τῶν προσαγομένων ἀποφάσεων τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων υπ' αριθμ. 449 καὶ 598 ἐ. ἔ. ἀνεγνωρίσθη ὡς νόμιμος κληρονόμος τοῦ πατρὸς τῆς καὶ μετὰ τὴν παρτίτησιν τῆς ἐκ τῆς κληρονομίας του, τὴν διὰ τῆς ἀνωτέρω δηλώσεώς τῆς γενομένην, ἔλαβε δὲ τὸ ἀναλογούν αὐτῇ 1)6 ἐκ τῆς κληρονομίας, ἔπεται ὅτι νομίμως ἡ ἐκκαλουμένη ἐθεώρησεν αὐτὴν ὑπόχρεωσαν εἰς ἐπιστροφὴν τῶν ἀναλογούτων 5)6 ἐκ τοῦ ἐπιδίκου ποσού πρὸς τοὺς συγκληρονόμους τοῦ πατρὸς τῆς, ὡς ἄνευ αἰτίας πλέον κατεχομένου, καὶ νομίμως ὁ ἐφεσίβλητος, ὡς εἰδικὸς διάδοχος κατόπιν ἐκχωρησῆς ὡς τῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ποσού τοῦ συγκληρονόμου τῆς Μιχαὴλ Τσερμυκίαν ἐδικαιώθη εἰς ἀπόληψιν.

Ἐπειδὴ τὸ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι οὐχὶ νομίμως διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἡ ἐφεσίβλητος ἀνεγνωρίσθη ὡς κληρονόμος τῆς κινητῆς περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς τῆς κατ' ἰσομοιρίαν ἤτοι κατὰ τὸ

1)β ἐν τῷ ἔδει ν' ἀναγνωρισθῆ τοιαύτη κατὰ τὸ 1)8 καὶ ἐπομένως νὰ δικαιωθῆ εἰς παρακράτην ἐκ τοῦ ἐπιδίκου ποσοῦ ἐπὶ τοσοῦτον, ἤτοι κατὰ τὸ 1)8, ὑποχρεωθῆ δὲ εἰς πληρωμὴν τοῦ ὑπολοίπου πρὸς τοὺς συγκληρονόμους τῆς, ἀπορριπτέον ἐστὶν ὡς ἀβάσιμον, καθόσον ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 449 καὶ 598 ἀποφάσεων ἔτι δὲ καὶ τῆς 36 ἐ. ἔ. τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου Χανίων, οἱ δικαιοπάροχοι τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτε ἐδικάζοντο μετὰ τῆς ἐφεισβλήτου περὶ τῆς κληρονομικῆς περιουσίας τοῦ κοινου αὐτῶν πατρὸς δὲν ἰσχυρίθησαν, ὅτι οὗτος ἦτο ὑπὸ πῆκος ὄθωμνός, ἵνα τὰ τῆς διαδοχῆς του ἐξ ἀδιαθέτου ἐπὶ τῆς κινητῆς περιουσίας του, κανονισθῶσιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Σερῖ, τὰ κατ' αὐτὴν δὲ ἐρρυθμίσθησαν κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον, ἀναγνωρισθέντος ἐκάστου τῶν κληρονόμων, ὄντων ἐν συνόλῳ πέντε καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν ὡς ἀπόρου καὶ ἀπροίκου χήρας, ὡς δικαιουμένου ἐπὶ τοῦ 1)6 τῆς κληρονομικῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς τῶν, ἐπομένως δεδικασμένον ἐστὶ τὸ τῆς διαδοχῆς ζήτημα, νομίμως δὲ ἡ ἐφεισβλητος ἀντιτάσσει τὸ δεδικασμένον καὶ κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς εἰδικοῦ διαδόχου τοῦ μεθ' οὗ αὕτη συνεδικάσθη ἀδελφοῦ τῆς κατὰ τὴν κυρίαν δίκην, ἐφ' ἧς ἐξεδόθησαν αἱ ἀνωτέρω ἀποφάσεις Μιχ. Τζεραμικιάν.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ ἐπιδικασθὲν ποσοῦν τόκων δὲν ὀφείλονται κατὰ τὸν νόμον εἰμὴ ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς, τὸ δὲ παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι προκειμένου περὶ συνεισφορᾶς, ὁ ὑποχρεούμενος εἰς αὐτὴν ὀφείλει κατὰ τὸν νόμον τόκους ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κληρονομούμενου καὶ ὅτι ἐπομένως ἐν προκειμένῳ ἡ ἐφεισβλητος ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν τοιαύτων ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου 1904 ὅτε ἀπεβίωσεν ὁ πατὴρ τῆς καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ὡς ἐ-

δίκασεν ἡ ἐκκαλουμένη, ἀπορριπτέον ἐστὶν ὡς ἀβάσιμον, καθόσον τὰ τῆς συνεισφορᾶς οὐδεμίαν ἐν προκειμένῳ ἔχουσι σχέσιν ἀφοῦ κατὰ τὰ πρόσθεν ρηθέντα, δὲν ἐφεισβλήθη ὡς δωρεὰ τὸ παρὰ τῆς ἐκκαλοῦσης ληφθὲν ποσοῦν ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς ἵνα ἐξετασθῆ ἂν ἦτο αὕτη ὑπόχρεωσις εἰς συνεισφορὰν, αὐτῆς ἐπομένως καὶ εἰς πληρωμὴν τόκων ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ διωρητοῦ, ἀλλ' ὡς κληρονομικὴ περιουσία ἄνευ νομίμου αἰτίας κατεχομένη παρ' αὐτῆς, ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ του δὲ περιεχομένη ἐπικουρικὴ βάσις περὶ συνεισφορᾶς τοῦ ἄνευ αἰτίας κατεχομένου τούτου ποσοῦ δὲν εὐσταθεῖ νόμῳ ὄπω; θεωρηθῆ ὑπόχρεωσις αὕτη λόγω συνεισφορᾶς, ἐπομένως ὑπόχρεωσις καὶ εἰς πληρωμὴν τόκων ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τῆς κατὰ τὸν Νόμον, διότι τίνα τὰ συνεισφερόμενα λεπτομερῶς ἀπαριθμοῦνται ἐν τῷ νόμῳ, ἡ περὶ ἧς δὲ πρόκειται κληρονομικὴ περιουσία ἡ κατεχομένη παρὰ τῆς ἐφεισβλήτου καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς δοθεῖσα ὅτε ἔζη δὲν κατατάσσεται μετὰ αὐτῶν, οὐδὲ χωρεῖ. Ἐνεκα τῆς λεπτομεροῦς ἀπαριθμήσεως τῶν εἰς συνεισφορὰν ὑποκειμένων, ἡ κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴ καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἀπαριθμουμένων ὡς ἐκ τῆς ταυτότητος τοῦ λόγου (Κληρ. Κρασαῖ § 930.)

Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς

Ἐπειδὴ τινες τῶν συνδρομητῶν τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» παραπονοῦνται ὅτι δὲν ἔλαβον ἀριθμοὺς τινος τῶν φύλλων αὐτοῦ, ἡ Διευθυντις εἰδοποιεῖ πάντας ὁδοι δτεροῦνται ἐνὸς ἢ πλειοτέρων ἀριθμῶν, ὅπως ἀποτανθῶσιν εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς καὶ τοῖς ζητήσῶσιν ὅποτε θὰ λάβωσιν αὐτοὺς.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης». — Χανία.